

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. A. L.**
státní příslušnost: Sýrie
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2020, č. j. KRPB-208714-16/ČJ-2020-060022-R,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2020, č. j. KRPB-208714-16/ČJ-2020-060022-R, *se ruší.*
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení *nepřiznává.*
- III. Žalovaná *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava *se přiznává* odměna ve výši 6.800 Kč, kterou mu soud vyplatí do 30 dní od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost zajištění žalobce za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy. Žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně, ukryt v návěsu. Žalovaná zjistila, že hranice překročil ze Slovenska. Zajistila jej proto za účelem jeho předání podle readmisní dohody mezi Českou a Slovenskou republikou. Žalobce se ovšem domnívá, že ho žalovaná zajistila nezákonně. Nezvážíla realizovatelnost účelu zajištění. Slovensko totiž s převzetím žalobce nesouhlasilo. Krajský soud proto musel posoudit, zda žalobce tuto námitku vznáší důvodně.

II. Rozhodnutí o zajištění žalobce a související skutkové okolnosti

2. Policejní hlídka zadržela žalobce ve čtvrtek 5. 11. 2020 během kontroly nákladního vozu v objektu Střediska správy a údržby dálnic Podivín. Žalobce se spolu s dalšími cizinci nacházel v návěsu tohoto vozu. Neměl cestovní doklad ani žádné pobytové oprávnění.
3. Žalobce při výslechu téhož dne vypověděl, že je ze Sýrie, kterou opustil v roce 2016. Čtyři roky strávil v Turecku. Poté se rozhodl vycestovat za bratrem do Německa. Díky převaděčům se dostal do Řecka a následně Albánie, Kosova a Srbska. Do kamionu, kterým přijel do ČR, nastoupil někde v lese ve středu 4. 11. 2020. Do Sýrie se nemůže vrátit kvůli válce. To, že kamion se žalobcem přijel do ČR ze Slovenska, policie zjistila při výslechu jeho řidiče.
4. Dne 6. 11. 2020 policie vyrozuměla orgány Slovenské republiky o záměru předat jim žalobce spolu s dalšími osobami turecké a syrské státní příslušnosti („vyrozumění žalované“). Opírala se o čl. 2 odst. 5 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, publ. ve sdělení MZV č. 1/2004 Sb. m. s. („readmisní dohoda“). Své vyrozumění odůvodnila tím, že žalobce vstoupil na území ČR právě ze Slovenska.
5. Prezídium policajného zboru Slovenskej republiky na tuto žádost téhož dne odpovědělo („odpověď slovenské policie“). Slovenská strana žalovanou informovala, že si žalobce ani další osoby podle readmisní dohody *nepřevezme*. Vše nasvědčovalo tomu, že žalobce přes Slovensko pouze tranzitoval, aniž by opustil nákladní prostor kamionu. Slovenská strana doporučila žalované postupovat podle návratové směrnice (č. 2008/115/ES) ve spojení s Doporučením Evropské Komise ze dne 7. 3. 2017, týkajícího se zajištění účinnějších návratů. Převzetí těchto osob Slovenskem by v tomto kontextu bylo neefektivním způsobem řešení nelegální migrace. Slovenská policie varuje před vznikem řetězové readmise. Odpověď slovenské policie není součástí správního spisu. Žalovaná ji však přiložila ke svému vyjádření k žalobě.
6. Dne 7. 11. 2020 vydala žalovaná rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. KRPB-208714-16/ČJ-2020-060022-R („rozhodnutí žalované“) podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). Účelem zajištění bylo předání žalobce podle readmisní dohody. Žalovaná žalobce zajistila na 30 dnů. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvádí, že prokazatelně zjistila a doložila neoprávněný vstup žalobce do ČR ze Slovenska. Z toho důvodu shledala naplnění podmínek pro předání podle readmisní dohody. Konstatovala, že přes veškerou snahu nelze předání žalobce na

Slovensko uskutečnit do 48 hodin. Dále žalovaná posuzovala možnost využít alternativy k detenci. V případě žalobce by však podle ní postrádaly účinnost.

7. Po vydání rozhodnutí žalovaná zaslala slovenské straně formální žádost o převzetí podle čl. 2 odst. 6 readmisní dohody. Tato žádost také není součástí spisu. Ve spisu se nachází pouze nová odpověď slovenské policie ze dne 12. 11. 2020. Slovenská strana uvádí, že opětovně posoudila žádost o převzetí a rozhodla se přijmout 14 státních příslušníků Turecka. Zbylých 29 státních příslušníků Sýrie, včetně žalobce, přijmout odmítla. Uvedla, že tranzitní země by měly převzít odpovědnost za státní příslušníky třetích zemí, jejichž nelegální pobyt odhalily na svém území. Zejména pokud se jedná o nevyhostitelné cizince z důvodu, že jejich země původu není bezpečná, což je případ Sýrie. Dne 19. 11. 2020 žalovaná žalobce za zajištění propustila pro zánik důvodu zajištění.

III. Žaloba a vyjádření žalované

8. Žalobce namítá, že žalovaná řádně nezvážila uskutečnitelnost účelu jeho zajištění. Nevypořádala se s okolnostmi nasvědčujícími nepravděpodobnosti předání žalobce na Slovensko. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 A 68/2020, který se zabýval skutkově stejným případem. V této věci došlo k zajištění cizince za účelem readmise na Slovensko, přestože žalovaná měla k dispozici negativní odpověď slovenské strany. Za těchto okolností krajský soud označil zajištění za svévolné, protože se nejevilo pravděpodobným, že k realizaci předání na Slovensko skutečně dojde. Tyto závěry žalobce plně vztahuje na svůj případ. Žalovaná měla v rozhodnutí o zajištění pečlivě vysvětlit, proč je realizace předání žalobce pořád možná, i přes odpověď slovenské strany.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření přibližuje postup podle readmisní dohody. Slovensko má povinnost převzít neoprávněně pobývajícího cizince, který do ČR vstoupil z jeho území. Převzetí se uskuteční po předchozím písemném vyrozumění žádané strany (Slovenska) bez zvláštních formalit, pokud o něj žádající strana (ČR) požádá do 48 hodin od neoprávněného vstupu. Pokud žádající strana požádá po uplynutí této doby, převzetí se uskuteční na základě písemné žádosti. Dále žalovaná vyjmenovává případy, na které se tento postup nevztahuje. Případ žalobce ale mezi ně nepatří. Žalobce prokazatelně vstoupil na území ČR ze Slovenska. Žalovaná proto vyrozuměla slovenskou stranu o převzetí žalobce spolu s dalšími cizinci, aby k jejich převzetí mohlo dojít bez zvláštních formalit. Slovenská strana však prostřednictvím tohoto neformálního postupu celou skupinu, včetně žalobce, odmítla převzít. Proto Ředitelství služby cizinecké policie zaslalo Slovensku formální žádost podle čl. 2 odst. 6 readmisní dohody. Slovenská strana následně přehodnotila své původní stanovisko a souhlasila s převzetím cizinců s tureckou státní příslušností. Negativní odpověď Slovenska na neformální žádost učiněnou v rámci 48 hodin nelze považovat za závaznou, konečnou a svědčící o nereálnosti předání. Ke stejnému názoru dospěl v podobné situaci Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 4. 3. 2021, č. j. 34 A 5/2021-25.
10. Žalovaná proto nesouhlasí se žalobcem, že se nedostatečně vypořádala s okolnostmi nasvědčujícími realizovatelnosti jeho předání na Slovensko. Průběh readmisního řízení jasně potvrzuje, že prvotní stanovisko dožádané strany během neformální fáze readmise se může lišit od následného stanoviska přijatého v rámci formální fáze. Nelze proto tvrdit, že pokud přijímající stát v neformální fázi projeví nesouhlas, předpoklad předání cizince by se stal nereálným.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Účastníci řízení nařízení ústního jednání nepožadovali. A soud ho nepovažoval za nezbytné.
12. Žaloba je *důvodná*.
13. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv každého z nás. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že *nás veřejná moc nemůže zbavit osobní svobody*. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod, směrnici č. 2008/115/ES („návratová směrnice“) a zákoně o pobytu cizinců.
14. Zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy upravuje § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stanoví, že pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009. Podle § 129 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že pokud nelze předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
15. I při postupu podle readmisní dohody a při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného státu je třeba respektovat Evropskou úmluvu o lidských právech („Úmluva“). Ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy umožňuje zbavení svobody osoby v souladu s řízením stanoveným zákonem, *aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*. Zajištění lze podle uvedeného ustanovení Úmluvy ospravedlnit, pouze pokud probíhá proces vydání nebo vyhoštění. Tyto procesy přitom musí probíhat *s řádnou péčí* ze strany příslušných státních orgánů. Zajištění musí mít oporu ve vnitrostátní právní úpravě a musí jí odpovídat. Zároveň *nesmí být svévolné*. To znamená, že veřejná moc musí o zajištění rozhodnout (1) v dobré víře, že dojde k naplnění jeho účelu, (2) musí ho vykonat na odpovídajícím místě a v odpovídajících podmínkách, a (3) jeho délka by neměla přesáhnout dobu, ve které lze dosažení účelu zajištění rozumně předpokládat (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 12. 2020 ve věci *Shiksaitov proti Slovensku*, č. 56751/16 a 33762/17, § 55).
16. Nezbytným předpokladem zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince je zdůvodněná úvaha žalované o tom, zda lze vůbec realizovat účel, pro který cizince zajistila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61). To platí i v případě zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. Pokud žalovaná cizince zajistí za účelem předání podle readmisní dohody, musí být zřejmé, že k předání podle této dohody vůbec může dojít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Azs 253/2015-37).

17. V tomto řízení je mezi účastníky nesporné, že slovenská strana ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce zaslala svůj nesouhlas s jeho převzetím. Otázkou je, zda a případně jaký to mělo vliv na možnost žalované zajistit žalobce.
18. Z § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že by se předání zásadně mělo uskutečnit do 48 hodin. Tato doba odpovídá i čl. 2 odst. 5 readmisní dohody, podle kterého „[p]řevzetí občana třetího státu (...) se uskuteční po předchozím písemném vyrozumění žádané smluvní strany bez zvláštních formalit, jestliže o jeho převzetí žádající smluvní strana požádala do 48 hodin od okamžiku jeho protiprávního vstupu.“ Zajištění cizince za účelem předání podle readmisní dohody proto nesmí být automatismem. Žalovaná by k němu měla přistupovat pouze výjimečně a v odůvodněných případech. Z toho pak plyne, že *v rozhodnutí o zajištění musí žalovaná uvést skutečnosti, pro které nebylo možné předání uskutečnit bez nutnosti zajištění, či jaká překážka předání ve lhůtě 48 hodin bránila* (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2020, č. j. 48 A 4/2020-30).
19. Žalovaná výše uvedeným požadavkům nedostala. *Ve vztahu k posouzení realizovatelnosti předání žalobce na Slovensko její rozhodnutí neobsahuje žádné odůvodnění.* Žalovaná toliko odkazuje na příslušná ustanovení readmisní dohody, ze kterých dovozuje povinnost Slovenska žalobce převzít. Z jejího rozhodnutí však vůbec není zřejmé, proč nebylo možné uskutečnit předání žalobce do 48 hodin, jaké další kroky má v plánu podstoupit za účelem jeho předání, nebo z čeho dovozuje, že by případné další kroky měly vést k úspěšnému předání žalobce na Slovensko. Uvedení těchto skutečností je nezbytné k tomu, aby soud mohl přezkoumat, (1) zda v době vydání rozhodnutí o zajištění existoval reálný předpoklad realizace jeho účelu, a (2) zda doba trvání zajištění odpovídá efektivní práci žalované s transferem zajištěného cizince a jeho individuální situaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60).
20. Je zřejmé, že předání žalobce na Slovensko v rámci 48 hodin a bez nutnosti omezení jeho svobody, zabránila právě negativní odpověď slovenské policie, kterou ovšem žalovaná ve svém rozhodnutí zcela zamlčela. Jedná se přitom o skutečnost, která svědčí o tom, že předání žalobce brání konkrétní překážka. Tuto překážku však žalovaná nemůže v rozhodnutí o zajištění přehlížet. *Pokud totiž přijímající stát projeví nesouhlas s převzetím cizince, pak předpoklad, že se předání cizince uskuteční, není bez dalšího reálný.* Není totiž zřejmé, za jakých podmínek a případně zda k předání podle readmisní dohody vůbec může dojít. V takovém případě je však zajištění svévolné. Žalovaná o něm totiž nerozhodla v dobré víře, že dojde k dosažení jeho účelu.
21. Teprve ve vyjádření k žalobě žalovaná objasňuje, že prvotní odmítnutí převzít cizince může dožádaná strana v některých případech přehodnotit. *Readmisní dohoda ani Protokol k jejímu provádění (sdělení č. 2/2004 Sb. m. s.) ovšem neupravují další postup v případě, že jedna ze stran převzetí odmítne.* Z vyjádření žalované plyne, že při žádosti o převzetí podle čl. 2 readmisní dohody je možné, aby „formální postup“ podle odst. 6 navazoval na „neformální“ postup podle odst. 5. Proto podle žalované negativní odpověď přijímající strany nehraje ve vztahu k možnosti realizace předání - a tedy i k zajištění cizince za tímto účelem - prakticky žádnou roli.
22. Takto ale podle krajského soudu tato ustanovení readmisní dohody vykládat nelze. Jak již krajský soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 41 A 11/2021-28, čl. 2 odst. 6 nepředstavuje jakousi možnost „druhé šance“ pro případ, že nedojde k převzetí na základě vyrozumění podle čl. 2 odst. 5. Každé z těchto ustanovení míří na jiný režim komunikace

mezi smluvními stranami. Jediným odlišujícím kritériem je moment, ve kterém se žadající smluvní strana obrací na žádanou smluvní stranu – zda ve lhůtě 48 hodin od okamžiku protiprávního vstupu cizince nebo po jejím uplynutí. *Readmisní dohoda tedy alespoň na první pohled vůbec nepočítá s možností takového postupu, jaký v tomto případě zvolila žalovaná*, tj. zaslání opakované (formální) žádost o převzetí cizince.

23. Na druhou stranu krajský soud nemůže přehlížet skutečnost, že v praxi žalovaná takový postup, jaký popisuje, využívá. A slovenská strana jej nejenom akceptuje, ale v některých případech může zaslání formální žádosti podle čl. 2 odst. 6 readmisní dohody vést k přehodnocení původně negativního slovenského stanoviska. Ač tedy postup, který i v tomto případě žalovaná zvolila - tj. zaslání žádosti podle čl. 2 odst. 6 readmisní dohody poté, co slovenská strana odmítla žalobce převzít postupem podle čl. 2 odst. 5 readmisní dohody -, je v praxi možný, neznamená to ještě, že lze cizince i přes původně negativní stanovisko automaticky zajistit za účelem jeho readmise.
24. *Počáteční negativní stanovisko žádané strany žalovaná nemůže při rozhodnutí o zajištění cizince naprosto ignorovat. Možnost podání formální žádosti totiž nemůže zhojit či přebít negativní stanovisko druhé strany readmisní dohody existující v den rozhodnutí o zajištění.* Z § 2 odst. 6 readmisní dohody plyne jen to, že převzetí občana třetího státu, o jehož převzetí žadající smluvní strana požádala po uplynutí lhůty 48 hodin od okamžiku jeho protiprávního vstupu, se uskuteční na základě písemné žádosti. Z tohoto ustanovení neplynula mezinárodněprávní povinnost Slovenska žalobce převzít. Proto z něj neplynula ani zvýšená pravděpodobnost, že se předání žalobce uskuteční.
25. Žalovaná tedy nemůže cizince podle readmisní dohody zajistit pouze „v naději“, že druhá smluvní strana změní svůj původní negativní postoj. Předpoklad uskutečnění předání nemůže mít podobně hypotetickou povahu. Musí být naopak reálný. Jednoduše řečeno, cizince nelze *bez dalšího* zajistit za účelem jeho předání podle readmisní dohody, pokud má žalovaná v den, kdy miní rozhodnout o zajištění, k dispozici negativní stanovisko druhé smluvní strany readmisní dohody.
26. Přestože z praxe žalované plyne možnost opětovně (formálně) požádat slovenskou stranu o převzetí cizince i přes její původně odmítavou odpověď na neformální žádost, k zajištění cizince za účelem readmise bude v takovém případě žalovaná moci přistoupit, *jen pokud v rozhodnutí řádně a pečlivě zdůvodní, z čeho konkrétně v okolnostech dané věci dovozuje, že i přes počáteční nesouhlas přijímajícího státu pořád existuje reálná možnost, že k předání cizince v době trvání zajištění dojde.* Přitom může žalovaná vycházet hlavně z konkrétních zkušeností z vlastní rozhodovací praxe v obdobných případech. V tomto případě se tak ale nestalo. Žalovaná při vydání rozhodnutí o zajištění žalobce vůbec nezohlednila nesouhlas slovenské strany s jeho převzetím. Za těchto okolností je její rozhodnutí ve vztahu k posouzení uskutečnitelnosti předání nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
27. Ke stejnému závěru dospěl krajský soud v několika rozsudcích z prosince loňského roku, kdy rozhodoval ve skutkově téměř totožných věcech cizinců, které policie objevila ve stejném kamionu jako žalobce (viz rozsudky ze dne 11. 12. 2020, č. j. 41 A 68/2020-46 a č. j. 41 A 69/2020-46, či ze dne 15. 12. 2020, č. j. 33 A 63/2020-51, a ze dne 29. 12. 2020, č. j. 32 A 65/2020-42; „prosincové rozsudky“).
28. Pouze rozsudek ze dne 4. 3. 2021, č. j. 34 A 5/2021-25 („březenový rozsudek“), na který žalovaná odkazuje ve svém vyjádření k žalobě, zaujímá opačný právní názor. V počáteční

nesouhlasné odpovědi slovenské strany nespatřuje překážku realizovatelnosti účelu zajištění. Žalobkyně v dané věci přitom na prosincové rozsudky odkazovala. Březnový rozsudek na ně ovšem ve svém odůvodnění nereaguje. Neobsahuje zdůvodnění svého odlišného právního názoru od jinak ustálené judikatury, kterou ztělesňují prosincové rozsudky. V této věci ho proto krajský soud nemohl následovat. Navazuje naopak na právní názor plynoucí z prosincových rozsudků, který popsal výše.

29. Výše uvedené lze pro přehlednost shrnout následovně: I v případě zajištění cizince za účelem jeho předání podle readmisní dohody platí, že zajištění je přípustné, *jen pokud existuje reálný předpoklad uskutečnění účelu zajištění*, tj. předání cizince do žádaného státu. *Nesouhlasná odpověď slovenské strany s převzetím cizince postupem podle čl. 2 odst. 5 readmisní dohody představuje významnou překážku realizace jeho předání.* Možnost postupovat podle čl. 2 odst. 6 readmisní dohody sama o sobě neznamená, že existuje reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, spočívající v předání cizince na Slovensko. Pokud žalovaná bude mít před vydáním rozhodnutí o zajištění k dispozici nesouhlasné stanovisko žádané strany s převzetím cizince, k jeho zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bude moci přistoupit *pouze tehdy, jestliže v rozhodnutí na základě svých dosavadních zkušeností s postupem podle předmětné readmisní dohody v obdobných případech řádně, pečlivě a se zohledněním konkrétních okolností připodobňovaných věcí zdůvodní, z čeho dovozuje reálnou možnost, že přijímající strana své stanovisko v návaznosti na postup podle čl. 2 odst. 6 readmisní dohody přehodnotí.* Krajský soud upozorňuje, že takovým zdůvodněním nemůže být pouhé obecné konstatování bez dalšího, že druhá smluvní strana v minulosti svůj původní odmítavý postoj v několika případech po zajištění cizince změnila. Svou dobrou víru o existenci reálného předpokladu uskutečnění účelu zajištění, opřenou o konkrétní zkušenost z jiného srovnatelného případu, bude žalovaná muset vysvětlit o mnoho konkrétněji
30. Žalobce tedy vznáší námitku nesprávného zvážení uskutečnitelnosti účelu svého zajištění s ohledem na odpověď slovenské policie důvodně. Skutkové okolnosti, jaké tu byly ke dni vydání rozhodnutí žalované – tj. hlavně negativní stanovisko k převzetí žalobce v odpovědi slovenské policie – jí bez dalšího nedávaly potřebný základ, aby mohla dojít k odůvodněnému závěru o reálné uskutečnitelnosti předání žalobce podle readmisní dohody na Slovensko. Z tohoto důvodu krajský soud navázal na svoji nedávnou judikaturu a rozhodnutí žalované zrušil.

VI. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na výše uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalované. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Zrušení rozhodnutí o zajištění cizince totiž neznamená, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34). Zajištění žalobce navíc žalovaná v meziobdobí ukončila.
32. O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný. Proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady však nevyčísлил. Ani ze spisu neplyne, že by mu vznikly. Proto mu krajský soud výrokem II náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaná ve věci neuspěla. Proto jí právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Tomu odpovídá výrok III. tohoto rozsudku.
33. Usnesením ze dne 10. 12. 2020, č. j. 41 A 78/2020-13, soud žalobci ustanovil k ochraně jeho práv zástupcem advokáta Mgr. Ladislava Bártu. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“).
34. Krajský soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby: příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a sepisu žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Odměnu v celkové výši 6 800 Kč krajský soud ustanovenému zástupci přiznal výrokem IV.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 26. května 2021

Martin Kopa
samosoudce